

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **M. V.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Rampulou, advokátem se sídlem v Praze, Karlovo náměstí 24, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2012, č. j. JMK 137829/2012, sp. zn. S – JMK 137829/2012/OD/St,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 12. 2012, č. j. JMK 137829/2012, sp. zn. S – JMK 137829/2012/OD/St, **se z r u š u j e** a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Vlastimila Rampuly do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odbor správních věcí a dopravy, ze dne 8. 11. 2012, č.j. MUBR 74296/2012, sp. zn. MUBR-S 74296/2012 OSVD. Tímto rozhodnutím městský úřad

dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), odmítl žádost žalobce o informaci, kterou požadoval sdělit výsledek přestupkového řízení, resp. zaslání konečného rozhodnutí o přestupku vedeného pod sp. zn. MUBR-S 18617/2011 OSVD.

[2] Žalobce požádal dne 29. 10. 2012 městský úřad o zaslání konečného rozhodnutí ve věci sp. zn. MUBR-S 18617/2011 OSVD s vyznačením nabytí právní moci rozhodnutí po odstranění údajů požívajících ochranu dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Městský úřad žádosti žalobce nevyhověl, protože se dotazoval na konkrétní výsledek řízení o přestupku. Řízení o přestupku je zvláštním druhem správního řízení, jehož účelem je zjištění, zda došlo ke spáchání přestupku, kdo jej spáchal a jaká sankce mu bude uložena, přitom je v zásadě neveřejné. Poskytnutím požadované informace by mohla být ohrožena práva jiných osob (účastníků přestupkového řízení) a rovněž by mohlo dojít k porušení ochrany osobních citlivých údajů (dle § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů). V souladu s evropským právem je nutno pojem trestný čin interpretovat ve smyslu jakéhokoli obvinění trestní (sankční) povahy a pod tento pojem lze tedy zahrnout i přestupek. Údaje o spáchání přestupku (o vině), sankci, povinnosti hradit náklady řízení aj., jsou údaji osobními, vztahují-li se ke konkrétnímu určitelnému subjektu, přičemž část z nich by se dala podřadit i pod údaje citlivé. Osobní údaje je možno zpracovávat, tj. i poskytnout, jen v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, k jinému účelu jen v mezích § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Takový souhlas však obviněným z přestupku dán nebyl.

[3] Žádost o poskytnutí konkrétního meritorního rozhodnutí bylo třeba proto zamítnout z důvodu ochrany osobních údajů, neboť vzhledem ke konstrukci písemného vyhotovení rozhodnutí v přestupkovém řízení je možné i z jeho systematiky dovodit, že došlo k uznání viny, což je též osobním údajem vztahujícím se ke konkrétní osobě. Dalším důvodem odmítnutí žádosti o informaci byla skutečnost, že žalobce požadoval sdělit informace, které jsou předmětem řízení podle zvláštního zákona (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích) a na poskytnutí takových informací se § 2 odst. 3 zákona o informacích nevztahuje. V souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu lze podle zákona o informacích poskytnout v přestupkovém řízení pouze informace obecného charakteru, a nikoliv takové, které žalobci jako žadateli nesvědčí.

[4] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání následně vyslovil souhlas s postupem prvostupňového správního orgánu. Přesto však závěry prvostupňového správního orgánu upravil. Uvedl, že v případě žádosti o informace bylo třeba posoudit, zda poskytnutí informací (kopie rozhodnutí o přestupku) nebrání některá z výluk obsažených v § 7-11 zákona o informacích. Žádost nebylo možno odmítnout z toho důvodu, že existuje institut nahlížení do spisu podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále je „SŘ“). O informace ve spise, vedeném v rámci správního řízení, lze žádat prostřednictvím zákona o informacích a není nutno, aby žadatel, není-li účastníkem řízení, prokazoval svůj právní zájem (jako při nahlížení do spisu), nýbrž je třeba zabývat se žádostí věcně, zda lze informace poskytnout. Nebylo proto možno souhlasit s názorem prvostupňového správního orgánu, že je třeba žádost odmítnout z důvodu požadavku na sdělení skutečností, které jsou

předmětem řízení podle zvláštního zákona (zákona o přestupcích), a že proto se na poskytnutí informací zákon o informacích (dle § 2 odst. 3 cit. zákona) nevztahuje.

[5] Údaje o spáchání přestupku (o vině, sankci, povinnosti hradit náklady řízení), jsou nepochybně údaji osobními, vztahují-li se ke konkrétnímu známému či určitelnému subjektu. Alespoň jejich část by se dala podřadit i pod údaje citlivé (§ 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů). Přitom dle § 8 zákona o informacích poskytne povinný informace týkající osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, které upravují jejich ochranu (zákon o ochraně osobních údajů). V případě žádosti žalobce, směřující na konkrétní správní řízení, které bylo vedeno s určitou osobou, mohla být většina poskytovaných informací o řízení osobními údaji. Směřuje-li žádost na poskytnutí kopie rozhodnutí, je třeba zvážit, co z obsahu rozhodnutí je osobním údajem. „Informace“ se poskytuje po vyloučení těch informací, o nichž to stanoví zákon, poskytne se tedy jen to, co zbude po vyloučení neposkytnutelných údajů.

[6] Měla tak být poskytnuta kopie rozhodnutí se začerněnými neposkytnutelnými údaji, jak to navrhoval žalobce. Mohlo to však znamenat poskytnutí takového „torza“ rozhodnutí, které by popřelo smysl žádosti o informace. Začerněny musely být údaje o tom, zda došlo k uznání viny, jaká byla sankce a povinnost k náhradě nákladů řízení, a dále veškeré pasáže odůvodnění, z nichž by vyplývalo, že došlo k uznání viny a jaká byla stanovena sankce. Dle žalovaného by to však bylo pro žalobce zjevně bezvýznamné, a tak bylo na místě žádost jako celek odmítnout. Tvrzení prvostupňového správního orgánu o tom, že již ze systematiky písemného vyhotovení rozhodnutí bylo možné dovodit uznání viny, což je osobním údajem vztahujícím se ke konkrétní osobě, bylo v této věci relevantní. Prvostupňový správní orgán proto postupoval podle žalovaného v souladu s právními předpisy, když žádost o poskytnutí kopie rozhodnutí odmítl, přitom s některými pasážemi jeho odůvodnění se žalovaný neztotožnil a důvody vysvětlil v rozhodnutí o odvolání. Pokud žalobce namítal, že v dané věci nelze aplikovat § 8a zákona o informacích, neboť jeho žádost nebyla vedena snahou získat informace o osobách, vystupujících v přestupkovém řízení, nýbrž získat informace o činnosti správního orgánu, pak toto označil žalovaný za nepodstatné. Poskytnutím kopie rozhodnutí by došlo nejen k poskytnutí informace o činnosti správního orgánu, ale byly by též poskytnuty osobní údaje. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o tom, že soudy běžně poskytují informace ve formě anonymizovaných rozsudků. Podle žalovaného tak rozhodnutí zveřejňuje pouze Nejvyšší správní soud, Nejvyšší soud, příp. Ústavní soud ČR, a to za účelem sjednocování judikatury. Nelze však hovořit o běžné praxi zveřejňování rozsudků v anonymizované podobě, neboť soudy nižších instancí tak nečiní. S ohledem na výše uvedené žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, opírající se o nesprávné argumenty a nesprávné právní hodnocení. Argumentace žalobce se týkala jak rozhodnutí žalovaného, tak i prvostupňového správního rozhodnutí, neboť na sebe plně navazovaly a byly postaveny na stejných tvrzeních.

[8] Žalobce zcela nesouhlasil s argumenty uvedenými v obou napadených správních rozhodnutích. Žádostí o informaci žalobce nehodlal získat osobní ani citlivé údaje osob zúčastněných na přestupkovém řízení, jak vyplývá ze samotné žádosti o informaci, žádal pouze o zaslání konečného rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. MUBR-S 18617/2011 OSVD s vyznačením doložky právní moci. Současně žalobce upozornil, že v rozhodnutí mají být zamazány informace, které požívají ochranu dle zákona o ochraně osobních údajů. Žádost žalobce nebyla jednoznačně vedena snahou získat informace o osobách vystupujících v přestupkovém řízení, nýbrž o činnosti správního orgánu v rámci jeho působnosti. Proto § 8a zákona o informacích nebylo možno aplikovat. Rovněž odkaz na konstrukci písemného vyhotovení rozhodnutí byl v dané věci nepřipadný.

[9] Pokud správní orgány konstatovaly, že dle evropského práva je přestupek nutno ztotožnit s trestným činem, pak to jen potvrdilo fakt, že správní orgán by se měl přiměřeně řídit zásadami o poskytování informací soudy. Dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o informacích se totiž neposkytují pouze informace o rozhodovací činnosti soudů, nikoliv však rozsudky. Je totiž běžnou praxí, že soudy poskytují informace nebo zveřejňují informace ve formě anonymizovaných rozsudků bez jakýchkoliv problémů. Nelze proto souhlasit s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nelze hovořit o běžné praxi zveřejňování rozsudků v anonymizované verzi u soudů nižších instancí, které tak dle něj zpravidla nečiní. Povinnost poskytnout rozsudky dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o informacích se nevztahuje pouze na nejvyšší soudní instance (Nejvyšší správní soud, Nejvyšší soud, Ústavní soud ČR), jak tvrdil žalovaný, které skutečně využívají pro zveřejňování svých anonymizovaných rozhodnutí příslušné webové stránky, ale vztahuje se na celou soudní soustavu. Stejně tak by měl postupovat příslušný správní orgán. Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů pochybily, žalobce soudu navrhl, aby obě napadená správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož argumentaci nadále setrval, neboť žalobce uplatnil v žalobě totožné námitky jako v odvolání, s nimiž se žalovaný již podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a skutkový stav byl správně právně posouzen, přičemž nedošlo k porušení práv žalobce, žalovaný navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

[11] Podáním ze dne 10. 5. 2013 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, č.j. 8 As 34/2005-76, z něhož vyplývá, že zákon o informacích zajišťuje provedení práva zaručeného Listinou základních práv a svobod v čl. 17 odst. 1 (práva na informace). Potřebné informace jsou jednak nástrojem kontroly veřejnosti vůči orgánům spravujícím věci veřejné a jednak slouží jako podklad pro volbu postupu každého jednotlivého občana při správě věcí veřejných. Zákon o informacích tak představuje normu obecnou, což nevylučuje, aby určité otázky byly pro vymezený okruh právních vztahů a subjektů řešeny v jiných právních předpisech. Žádost o kopii rozhodnutí je jednoznačně žádostí o informace. Zákon o informacích neobsahuje přesnou definici „informace“, obecně

však jde o zprávu či sdělení, v níž se konstatují určitá fakta. Žalobce však současně uznal, že poskytnutím požadované informace nesmí být porušeno právo jiného, v daném případě práva osoby specifikované v požadovaném rozhodnutí.

[12] Žalobce několikrát zopakoval, že z kopie požadovaného rozhodnutí nehodlal získat údaje, které požívají ochrany dle zákona o ochraně osobních údajů, nýbrž pouze údaje o činnosti správního orgánu v rámci jeho působnosti. K zamezení získání informací osobní povahy navrhoval vhodná opatření, avšak bez úspěchu.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[13] Zdejší soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí městského úřadu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[14] V posuzované věci městský úřad odmítl žádost o informaci spočívající ve sdělení výsledku přestupkového řízení, resp. poskytnutí konkrétního rozhodnutí o přestupku. Žalovaný formálně potvrdil postup městského úřadu, avšak některé pasáže odůvodnění jeho rozhodnutí upravil. Především tak, že žádost nelze odmítnout proto, že žadatel není účastníkem řízení, ani proto, že jsou požadovány informace, které jsou předmětem řízení podle zvláštního zákona (zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o přestupcích“), na jejichž poskytnutí se nevztahuje § 2 odst. 3 zákona o informacích. Podle žalovaného bylo naopak třeba se zabývat žádostí věcně, zda lze informace poskytnout. Odmítnutí žádosti o informace potvrdil proto, že údaje o spáchání přestupku (o vině a sankci) jsou údaji osobními, jejichž podstatnou část lze podřadit pod údaje citlivé a vyloučení těchto informací (začerněním) může znamenat poskytnutí pouze takového torza rozhodnutí, které bude pro žadatele bezvýznamné, a proto bylo na místě odmítnout žádost jako celek. Z písemného vyhotovení rozhodnutí o přestupku by bylo rovněž možné dovodit, zda došlo k uznání viny, což je také relevantní osobní údaj.

[15] Soud se nemohl ztotožnit s důvody žalovaného ani prvostupňového správního orgánu, pro které odmítli vyhovět žádosti žalobce o informace a informace mu neposkytli. Zákon o informacích zajišťuje provedení práva zaručeného Listinou základních práv a svobod v čl. 17 odst. 1 (právo na informace); toto právo lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Potřebné informace jsou jednak nástrojem kontroly veřejnosti vůči orgánům spravujícím věci veřejné, jednak slouží jako podklad pro volbu postupu každého jednotlivého občana při správě věcí veřejných. Zákon o informacích tak představuje normu obecnou, což nevylučuje, aby určité otázky byly pro vymezený okruh právních vztahů a subjektů řešeny v jiných právních předpisech, např. v zákoně o přestupcích nebo ve správním řádu (SŘ).

[16] Pokud se však žalovaný odkazoval na zákon o přestupcích, který dle jeho názoru neumožňoval sdělit žadateli informace, které požadoval, pak se tento jeho závěr nezakládal na pravdě. Zákon o přestupcích je předpisem speciálním a podle § 51 cit. zák. platí, že není-li v zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním

řízení (SŘ). Zákon o přestupcích, jako předpis speciální, speciálně neupravuje poskytování informací ze správního spisu, resp. nahlížení do správního spisu atp. V těchto otázkách je třeba využít obecné normy - správního řádu.

[17] V posuzované věci byla žádost žalobce o informaci jednoznačně koncipována jako žádost o poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku specifikovaného konkrétní spisovou značkou. Podle soudu tak šlo jednoznačně o žádost o informace v požadovaném rozhodnutí obsažené. Správní orgány v posuzované věci nepovažovaly žalobce za osobu, která by byla oprávněna k nahlédnutí do správního spisu, vedeného o konkrétním přestupku, a k pořizování výpisů z tohoto spisu, včetně poskytnutí rozhodnutí ze spisu. To ale neznamená, že by žalobce nemohl požádat o poskytnutí informací, včetně poskytnutí kopie příslušného rozhodnutí, podle zákona o informacích. Není-li žalobce osobou, náležející do okruhu osob vymezených v § 38 SŘ, majících nárok na neomezený přístup do správního spisu, nevylučuje to obecné ústavní právo na přístup k informacím z tohoto spisu, které svědčí za podmínek upravených zákonem o informacích každé fyzické či právnické osobě (§ 3 odst. 1 zákona o informacích). Právo na informace může být zcela nebo z části omezeno z důvodů zákonem o informacích vymezených. V takovém případě vydává správní orgán správní rozhodnutí o odepření těchto informací, v němž budou uvedeny důvody odepření. Současně musí být respektován § 12 zákona o informacích, z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celého dokumentu, ale toliko důvodem k vyloučení právě těchto údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Obsahuje-li požadovaný dokument např. osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k odepření informace, kopii takového dokumentu (v posuzované věci rozhodnutí o přestupku) žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na dokumentu uvedené osobní údaje znečitelněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č.j. 3 As 13/2007-75).

[18] Zákon o informacích představuje obecnou normu, provádějící ústavní právo na informace, resp. zakotvující obecné právo na informace, které přísluší všem a podléhá omezením stanoveným pouze a jedině zákonem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2007, č.j. 5 Ca 126/2006-28). Zákon o informacích, jako norma obecná, současně nevylučuje, aby určité otázky byly pro vymezený okruh právních vztahů a subjektů řešeny v jiných právních předpisech, jak již bylo výše uvedeno např. v § 38 SŘ. Z § 38 SŘ vyplývá, že účastníci řízení a jejich zástupci mohou získat informace o řízení před správními orgány nahlížením do spisu (právo nahlížet do spisu představuje maximální oprávnění ke spisu), bez nutnosti specifikace obsahu požadovaných informací, které mají být ve spise nalezeny. V tomto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu dle § 38 SŘ je vyloučena aplikace zákona o informacích. To však nemůže vyloučit užší přístup k informacím (podle zákona o informacích), a to k těm informacím obsaženým ve spise o správním řízení, není-li poskytnutí požadované informace zákonem omezeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, č.j. 8 As 34/2005-76).

[19] V posuzované věci se žalobce výslovně dovolával postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není tak důvod jeho žádost odmítat s poukazem na to, že není povolnou osobou, protože nepatří do okruhu účastníků řízení. Jelikož se žalobce domáhal poskytnutí informací podle zákona o informacích, mělo být o jeho žádosti rozhodováno podle

uvedeného zákona, byť šlo o poskytnutí informací ze správního spisu. Žalovaný měl pouze posoudit, zda se žalobce domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve smyslu zákona o informacích povinen poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č.j. 6 As 52/2007).

[20] Žalobce žádal povinný subjekt o poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku a svoji žádost výslovně označil jako žádost o informaci podle zákona o informacích. Žalovaný měl v dané věci postupovat podle zákona o informacích, podle kterého je žadatelem každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci (§ 3 odst. 1 zákona o informacích). Nespadá-li žadatel o informaci pod definici uvedenou v § 38 SŘ (především není-li účastníkem řízení nebo jeho zástupcem), může žádat o informaci, jež je součástí správního spisu, podle zákona o informacích. Tímto postupem bude poskytnuta jen taková informace ze správního spisu, o kterou osoba sama požádá (na rozdíl od účastníka řízení s oprávněním nahlížet do spisu – širší pojetí poskytnutí informací). V takovém případě se neuplatňuje právo na přístup k celému správnímu spisu, které náleží jen účastníkům řízení, jejich zástupcům, příp. jiným osobám, které prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod. Uvedený postup je plně v souladu s principem publicity veřejné správy, který dává všem občanům právní nárok na přístup k informacím, kromě těch, jež jsou zákonem taxativně vyloučeny. Je totiž zájmem státu, aby státní správa mohla být veřejností kontrolována, a aby se zlepšovalo povědomí veřejnosti o její činnosti. Dle zákona o informacích (§ 2 odst. 1 a 2 cit. zák.) mají státní orgány (a také územní samosprávné celky a jejich orgány, veřejné instituce a též subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti) povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Zákon o informacích stanoví výluky, které informace se neposkytují (§ 2 odst. 3, § 7, § 8a, § 8b, § 9, § 10, § 11 cit. zák.), přičemž všechny ostatní informace, až na zákonem vymezené, se poskytují.

[21] Žádost žalobce o sdělení výsledku konkrétního přestupkového řízení, resp. poskytnutí určitého správního rozhodnutí lze jednoznačně považovat za žádost o informace v tomto rozhodnutí obsažené; zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje definice „informace“; obecně je obsah tohoto výrazu chápán jako „zpráva, sdělení“, jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, č.j. 8 As 34/2005-76). Žalobce požadoval informace o přestupkovém řízení a kopii přestupkového rozhodnutí jako celku, přitom nevyloučil žádný z údajů obsažený v rozhodnutí, které by nepožadoval. Domáhal se tedy informací, obsažených v jediném konkrétním rozhodnutí, které přesně v žádosti specifikoval. Žádost o sdělení informací podle zákona o informacích byla takto i výslovně označena, postupováno tak mělo být jednoznačně podle zákona o informacích, přičemž přístup k informacím nebyl omezen jinými právními předpisy (zákonem o přestupcích ani správním řádem). Jelikož žalobce nebyl účastníkem předmětného přestupkového řízení (ani jinou osobou, které by náleželo právo nahlédnout do spisu ve smyslu § 38 SŘ) a požadoval určité informace ze správních spisů podle zákona o informacích, měl se správní orgán jeho žádostí o kopii správního rozhodnutí zabývat podle zákona o informacích. Neměl žalobci (žadatel) odeprít právo na informace s odůvodněním, že mu toto právo nenáleželo, neboť šlo o osobní údaje, popř. údaje citlivé, kdy vyslovení viny a sankce bylo možno dovodit již ze systematiky písemného vyhotovení rozhodnutí o přestupku.

[22] Měl-li tedy žalovaný za to, že rozhodnutí, o které žalobce žádal, obsahuje osobní a citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů (citlivé údaje ve smyslu údajů o odsouzení za trestný čin, k čemuž správní orgán přirovnal i rozhodnutí o přestupku), pak mělo být zároveň respektováno ust. § 12 zákona o informacích, z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů, nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celého dokumentu (celého rozhodnutí), ale toliko důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Obsahuje-li tedy požadovaný dokument (konečné rozhodnutí o přestupku) např. osobní či citlivé údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, bylo povinností správního orgánu, nebyly-li dány jiné zákonné důvody k odepření informace, kopii takového dokumentu (v posuzované věci rozhodnutí o přestupku) žalobci poskytnout, avšak v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou v rozhodnutí uvedené osobní či citlivé údaje znečitelněny. Žádost žalobce o poskytnutí informací obsažených v konkrétním rozhodnutí obsahovala přesnou specifikaci, tj. konkrétní spisovou značku rozhodnutí, a nebylo tak pochyb o tom, že jde o žádost o informace (obsažené v označeném rozhodnutí) podle zákona o informacích.

[23] Úvahy žalovaného o tom, že po vyloučení osobních a citlivých údajů, u nichž to stanoví zákon, může být poskytnuta informace – rozhodnutí jen v takovém torzu, že v něm zůstanou jen věty obecného typu, což bude pro žadatele bezvýznamné, jsou podle soudu nedůvodné. Jak již bylo výše řečeno, žalovaný, resp. povinný subjekt je povinen požadované informace poskytnout, a to po vyloučení těch údajů, na něž se vztahuje zákonná výjimka z poskytování informací. Další hodnocení, jaké údaje v rozhodnutí zůstanou a jak budou pro žalobce významné či využitelné, již nejsou na místě. Správný nebyl ani závěr žalovaného o tom, že torzo údajů zbylé v rozhodnutí po znečitelnění citlivých údajů nemohlo být pro žalobce zajímavé, a tak bylo na místě žádost o informace odmítnout.

[24] Žalovaný poukazoval na to, že osobní údaje lze zpracovávat, tj. i poskytnout ve smyslu zákona o informacích jen v souladu s účelem, k němuž byla shromážděny, k jinému účelu jen v mezích § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, přičemž poukázal na to, že souhlas v daném případě chyběl. Soud k tomuto doplňuje, že správní orgány v dalším řízení mohou v zájmu správnosti postupu vyzvat obviněného z přestupku k vyjádření se k event. poskytnutí rozhodnutí žadateli o informace.

[25] Nutno přisvědčit rovněž žalobci v tom, že odkaz správních orgánů na § 8a zákona o informacích nebyl v dané věci relevantní. Lze rovněž přisvědčit výkladu žalobce ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o informacích, že povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, **s výjimkou rozsudků, které se poskytují**. Pokud tedy zákon konstruuje soudům povinnost poskytnout rozsudky, samozřejmě při znečitelnění osobních či citlivých údajů v dokumentu, tedy v anonymizované podobě, pak není důvod pro odlišný postup v případě správních orgánů. Poskytnutím požadované informace v rámci zachování práva na informace nesmí být porušeno právo jiné, resp. jiného. V daném případě jde o ochranu osobnosti, specifikované v poskytovaném rozhodnutí o přestupku. Proto údaje, požívající ochrany dle zákona o ochraně osobních údajů, mají být znečitelněny, avšak to nemohlo být důvodem ve smyslu § 12 zákona o informacích k odepření poskytnutí kopie celého dokumentu – rozhodnutí o přestupku. K zamezení získání informací osobní povahy měl žalovaný, resp. povinný subjekt učinit vhodná opatření. Skutečnost, že správní orgány nepovažovaly žalobce v daných případech za osobu, jež by byla oprávněna jako účastník

řízení k nahlédnutí do správního spisu a k pořizování výpisů z tohoto spisu, neznamenal vyloučení možnosti požádat o poskytnutí informací, včetně poskytnutí kopií příslušných listin nacházejících se ve spise, dle zákona o informacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č.j. 1 As 51/2009-106).

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí proto soud zrušil podle § 78 odst. 1 a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V novém řízení žalovaný napraví soudem vytknuté vady.

[27] O nákladech řízení účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, jakožto úspěšný účastník řízení, byl v řízení zastoupen advokátem, a odměna jeho advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč, to vše zvýšeno o DPH 21%, tedy o částku 2 142 Kč, neboť advokát žalobce doložil, že je plátcem DPH, která má být odvedena státu. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tak byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu